

Arrest

nr. 38 195 van 4 februari 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 december 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 november 2009 tot weigering van de afgifte van een visum - gezinshereniging.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat X, die loco advocaten X en X verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart te zijn geboren te K., op (...) 1945 en van Afghaanse nationaliteit te zijn.

Op 21 augustus 2009 dient verzoeker een visumaanvraag in op grond van een gezinshereniging met zijn zoon, die als vluchteling werd erkend en op 11 juli 2001 Belg werd.

Op 3 november 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van het visum. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“(…)

Op datum van 23/12/2008 werd er op basis van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een

visumaanvraag ingediend door N.M. (...), om zijn veronderstelde zoon in België M.I. (...), van Belgische nationaliteit, te vervoegen als zijnde ouder ten laste:

Overwegende dat art. 40bis en 40ter van hogervermelde wet bepalen dat bloedverwanten in opgaande lijn dienen aan te tonen dat zij ten laste zijn van hun familielid in België en dat de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de familieleden tijdens het verblijf in het Rijk ten laste vallen van de openbare overheden en dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's van de betrokken familieleden in België dekt.

Overwegende dat de visumaanvraag geen enkel bewijs bevat waaruit blijkt dat de aanvrager over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien;

Overwegende dat evenmin enig bewijs voorgelegd werd waaruit zou moeten blijken dat de aanvrager hetzij materieel, hetzij financieel afhankelijk is van zijn veronderstelde zoon in België. In het kader hiervan verklaart M.I. (...) alleen dat hij geen geldstortingen kan voorleggen aangezien hij geld zou meegeven met vrienden:

Overwegende dat evenmin een bewijs van ziektekostenverzekering voorgelegd werd;

Overwegende bijgevolg dat het karakter "ten laste" op onvoldoende wijze aangetoond werd;

Overwegende dat de verwantschap tussen betrokkenen evenmin aangetoond werd met officiële documenten;

Bijgevolg zijn de voorwaarden met betrekking tot de gezinshereniging in hogervermeld artikel niet voldaan en wordt het visum gezinshereniging geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsverplichting, van het redelijkheid en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker voert aan dat hij zich niet kan verzoenen met de motivering waarom zijn aanvraag werd geweigerd. Verzoeker benadrukt eerst en vooral dat hij geld van zijn zoon verkreeg ofwel via personen die naar Afghanistan op reis gingen of via zijn zoon zelf die hem in Afghanistan bezocht en hem zo geld en goederen ter beschikking stelde. Verzoeker stelt dat het geld dus niet steeds werd overgeschreven via de bank of enig ander agentschap. Hij wijst erop dat hij nog een stortingsbewijs van de zoon aan de vader heeft teruggevonden, doch dat zijn zoon nooit gedacht had dat hij de stortingsbewijzen zou moeten bijhouden. Vervolgens wijst verzoeker erop dat zijn zoon alle documenten met betrekking tot zijn inkomsten heeft overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Zijn zoon heeft immers een vaste job in België, heeft een behoorlijk inkomen en beschikt over zijn eigen onroerend goed. Verzoeker stelt dat de beslissing dan ook ten onrechte werd genomen en deze voornamelijk de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen 1991 flagrant schendt. Verzoeker wijst op artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen van 1991 en benadrukt dat de motivering afdoende, pertinent en draagkrachtig moet zijn, wat in casu niet het geval is. Verzoeker stelt dat hij en zijn zoon wel degelijk over de nodige documenten beschikken en dat hij voldoet aan de voorwaarden om de vestiging hier te bekomen. Zowel de inkomsten van zijn zoon als de bewijzen dat hij in Afghanistan reeds ten laste was van zijn zoon werden volgens verzoeker aangetoond, zodat de Dienst Vreemdelingenzaken onzorgvuldig is en haar beslissing niet redelijk verantwoordt.

2.2. Verweerder antwoordt dat "verzoeker hiermee niet bewijst zijn vermeende vader te hebben ten laste genomen omdat die in het land van herkomst niet in zijn persoonlijk onderhoud kan voorzien. Nog minder toont hij daarbij aan als zou onterecht zijn gemotiveerd dat verzoeker over onvoldoende inkomsten beschikt om in zijn persoonlijk onderhoud te voorzien. Evenmin geeft verzoeker aan waarom de vaststelling, dat de afstamming niet wordt aangetoond, niet zou zijn gedaan op basis van de correcte feitenvinding. De bestreden beslissing werd gegeven aan de hand van de documenten die bij de aanvraag werden gevoegd en die de motieven van de bestreden beslissing schragen."

2.3. Verzoeker repliceert dat de loonbrieven, bij de aanvraag toegevoegd, van vorig jaar dateren, maar dat de zoon van verzoeker nu in een ziekenhuis in België werkt. Bij het verzoekschrift wordt de laatste loonbrief gevoegd om aan te tonen dat hij ook nu nog steeds een inkomen heeft. Daarnaast vraagt verzoeker zich af hoe hij kan bewijzen dat hij niets heeft. Het bewijs leveren van iets dat men heeft is simpel, maar het bewijs van het tegendeel kan niet geleverd worden.

2.4. Verzoeker dient op 23 december 2008 een visumaanvraag in op grond van artikel 40ter juncto artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,

de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet), als bloedverwant in opgaande lijn.

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet bepaalt dat

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt dat:

“(…)

Voor wat betreft de in artikel 40bis §2, eerste lid, 4°, bedoelde bloedverwanten in opgaande lijn, met de Belgische onderdaan aantonen dat hij over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens het verblijf in het Rijk ten laste vallen van de openbare overheden en dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's van de betrokken familieleden in België dekt.”

Verzoeker dient aldus in de eerste plaats zijn bloedverwantschap met zijn ‘zoon’ aan te tonen. Tevens dient verzoeker aan te tonen dat hij ten laste is van zijn zoon, hij zich bij zijn zoon zal voegen en dat zijn zoon over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen en een ziektekostenverzekering die de risico's van de betrokken familieleden dekt, beschikt.

De bestreden beslissing motiveert hieromtrent het volgende:

“Overwegende dat de visumaanvraag geen enkel bewijs bevat waaruit blijkt dat de aanvrager over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien;

Overwegende dat evenmin enig bewijs voorgelegd werd waaruit zou moeten blijken dat de aanvrager hetzij materieel, hetzij financieel afhankelijk is van zijn veronderstelde zoon in België. In het kader hiervan verklaart M.I. (...) alleen dat hij geen geldstorting kan voorleggen aangezien hij geld zou meegeven met vrienden:

Overwegende dat evenmin een bewijs van ziektekostenverzekering voorgelegd werd;

Overwegende bijgevolg dat het karakter “ten laste” op onvoldoende wijze aangetoond werd;

Overwegende dat de verwantschap tussen betrokkenen evenmin aangetoond werd met officiële documenten;

Bijgevolg zijn de voorwaarden met betrekking tot de gezinshereniging in hogervermeld artikel niet voldaan en wordt het visum gezinshereniging geweigerd.”

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 40ter juncto 40bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat aan de voorwaarden met betrekking tot de gezinshereniging niet is voldaan. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen benadrukt dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker zijn verwantschap niet met officiële documenten heeft aangetoond, dat verzoeker geen ziektekostenverzekering heeft voorgelegd en ten slotte dat verzoeker onvoldoende heeft aangetoond ten laste te zijn van zijn zoon in België.

Aangaande het motief dat de bloedverwantschap tussen betrokkenen niet met officiële documenten werd aangetoond, voert verzoeker geen enkel verweer en wordt het motief bijgevolg niet betwist door verzoeker. Gelet op het feit dat verzoeker zijn aanvraag indient op grond van deze vermeende bloedverwantschap, volstaat deze motivering op zich om de bestreden beslissing te schragen. Dit motief is met andere woorden het determinerend motief in de zin dat het de bestreden beslissing kan dragen. Verzoeker richt zijn grieven tegen de overige motieven waarbij wordt vastgesteld dat verzoeker geen bewijs aanbrengt waaruit blijkt dat hij over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien, dat geen bewijs is aangebracht waaruit blijkt dat verzoeker financieel of materieel afhankelijk was van zijn zoon en dat geen bewijs is voorgelegd van een ziektekostenverzekering. Deze vaststellingen in de beslissing zijn in het licht van het determinerend motief slechts overtollige motieven, zodat de eventuele gegrondheid van de kritiek niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissing kan leiden.

Geheel ten overvloede merkt de Raad bijgevolg op dat waar verzoeker verwijst naar het bijgebrachte stuk over de ziekteverzekering van zijn zoon, uit de stukken van het dossier blijkt dat dit stuk niet aan verweerder is ter kennis gebracht vóór de bestreden beslissing werd genomen en bijgevolg aan verweerder niet kan verweten worden er geen rekening mee te hebben gehouden.

Geheel ten overvloede merkt de Raad eveneens op dat verzoeker in zijn verzoekschrift betwist dat hij niet zou aangetoond hebben ten laste te zijn van zijn zoon in België. Verzoeker wijst onder meer op het feit dat zijn zoon een goede job heeft in België, een behoorlijk inkomen heeft, over een eigen onroerend goed beschikt, en alle documenten aangaande de inkomsten van zijn zoon heeft overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken. In zijn repliekmemoirie geeft verzoeker aan dat de loonbrieven bij de visumaanvraag gevoegd, van vorig jaar dateren en dat hij inmiddels in België een job heeft, waarvan hij bij zijn verzoekschrift eveneens een loonfiche bijbracht om aan te tonen dat hij nog steeds een inkomen heeft. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert in zijn verzoekschrift blijkt uit de bestreden beslissing niet dat verweerder de inkomsten van zijn zoon ontoereikend of onvoldoende acht. Uit de bestreden beslissing blijkt daarentegen dat verzoeker geen enkel bewijs heeft voorgelegd waaruit blijkt dat hijzelf over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien. De bestreden beslissing motiveert dienaangaande het volgende:

*“Overwegende dat de visumaanvraag geen enkel bewijs bevat waaruit blijkt dat de aanvrager over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien;
Overwegende dat evenmin enig bewijs voorgelegd werd waaruit zou moeten blijken dat de aanvrager hetzij materieel, hetzij financieel afhankelijk is van zijn veronderstelde zoon in België. In het kader hiervan verklaart M.I. (...) alleen dat hij geen geldstortingen kan voorleggen aangezien hij geld zou meegeven met vrienden”*

Verzoeker stelt niet akkoord te gaan met deze motivering, daar het geld en de goederen door de zoon zelf of via personen die naar Afghanistan reisden, werden overhandigd. Het geld werd dus niet steeds overgeschreven. Verzoeker brengt evenwel nog een stortingsbewijs bij dat hij heeft terugvonden, doch stelt dat hij nooit had gedacht dat hij de stortingsbewijzen zou moeten bijhouden. In zijn repliekmemoirie stelt verzoeker nog de vraag hoe hij kan bewijzen dat hij niets heeft. Het bewijs leveren van iets dat men heeft, is simpel maar het bewijs van het tegendeel kan niet geleverd worden. Verzoeker tracht een verklaring te geven waarom hij hieromtrent geen bewijzen kan indienen maar weerlegt met dit betoog geenszins de hierboven geciteerde motivering en toont evenmin aan dat de motieven kennelijk onredelijk zijn. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de conclusie van de bestreden beslissing betekent nog niet dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze zou zijn

genomen. De Raad herinnert verzoeker eraan dat verweerder niet kan verweten worden geen rekening te hebben gehouden met het 'overschrijvingsbewijs' dat in bijlage bij het verzoekschrift is gevoegd aangezien verweerder er geen kennis van had vóór het nemen van de bestreden beslissing.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit bovenstaande is gebleken dat verweerder op zorgvuldige wijze de bijgebrachte bewijzen heeft onderzocht en niet op kennelijk onredelijke wijze tot de conclusie is gekomen dat verzoeker niet heeft aangetoond ten laste te zijn van zijn zoon. Bovendien heeft verweerder ook vastgesteld dat verzoeker zijn verwantschap niet met officiële documenten heeft aangetoond en dat verzoeker niet heeft bewezen dat zijn zoon over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's van het betrokken familielid in België dekt. Het motief met betrekking tot het aantonen van verwantschap volstaat evenwel om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- of zorgvuldigheidsbeginsel kan dan ook niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.5. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker wijst erop dat volgens rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de verwijdering van een persoon uit het land waar zijn gezinsleden wonen, niet steeds te rijmen is met de bescherming van een (bestaand) gezinsleven. De feitelijke situatie van het gezin zal het voorwerp uitmaken van een concreet onderzoek en er zal rekening moeten worden gehouden met het proportionaliteitsprincipe. De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken valt volgens verzoeker niet redelijk te verantwoorden met artikel 8 van het EVRM dat het recht op een privé- en gezinsleven waarborgt. Verzoeker voldoet immers aan alle voorwaarden gesteld in de wet voor een aanvraag tot vestiging. De afweging van de redenen werden niet op een grondige en evenwichtige wijze genomen en is zelfs in strijd met de Europese regelgeving. De beslissing en de reden die voor de weigering wordt gegeven is dan ook niet meer redelijk, gelet op de gevolgen die de huidige beslissing heeft voor verzoeker. Het is voor verzoeker zeer moeilijk, onmogelijk om in zijn land van herkomst een gezinsleven te hebben.

2.6. Verweerder antwoordt dat verzoeker in Afghanistan, waar hij verblijft, een echtgenote en tien kinderen heeft. Het is onduidelijk op welke wijze en in welke mate het gezinsleven van verzoeker zou zijn verstoord als gevolg van de thans voorliggende bestreden beslissing.

2.7. Verzoeker repliceert dat wat de andere kinderen betreft: één zoon tevens hier in België is en de andere zoon nog in Afghanistan, maar deze laatste is ziek en dus ook hulpbehoevend. De acht dochters van verzoeker zijn allen gehuwd, maar geen enkele woont nog in hetzelfde dorp van de ouders. Bovendien beschikken ze zelf ook niet over extra middelen om hun ouders te helpen. Wat zijn echtgenote betreft, repliceert verzoeker dat hij en zijn zoon hier in België er van uit gingen dat het visum vanzelfsprekend ook voor de moeder zou gelden, zij gingen er in ieder geval beiden vanuit dat de vrouw van verzoeker wel degelijk zou meekomen naar haar zoon hier in België.

2.8. Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 van het EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op haar grondgebied toe te laten. Verzoeker heeft in het kader van zijn visumaanvraag beroep gedaan op artikel 40ter juncto artikel 40bis (zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven) van de

Vreemdelingenwet. Verzoeker is bijgevolg onderworpen aan de bepaling van artikel 40, §2, 4° van de Vreemdelingenwet en dient aldus aan te tonen dat hij voldoet aan de voorwaarden tot verblijf van meer dan drie maanden als vader van de vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot verblijf. Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat verweerder op kennelijk redelijke wijze concludeerde dat verzoeker onvoldoende bewezen heeft te voldoen aan de verschillende voorwaarden. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt aan alle voorwaarden te voldoen. Een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet kan geen schending van het privé- en gezinsleven inhouden en dus evenmin van artikel 8 van het EVRM (RvS 1 juni 2006, nr. 159 485; RvS 26 april 2006, nr. 157 953; RvS 30 april 2004, nr. 130 936; RvS 9 juli 2003, nr. 121 457). Artikel 40 e.v. van de Vreemdelingenwet heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (RvS 2 februari 2005, nr. 140 105). Artikel 8 van het EVRM legt aan de verdragsstaten niet de verplichting op om de vrije keuze van de gezinswoonplaats van een vreemdeling op hun grondgebied te gedogen, noch om hieraan een recht op gezinshereniging te verbinden (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996; EHRM, AHMUT t. Nederland, 28 november 1996). Het is pas in de mate dat de vreemdeling aantoonde dat het gezinsleven in het land van herkomst bijzonder moeilijk is dat de weigering van een verblijfsaanvraag overeenkomstig de ter zake geldende regelgeving een inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zal vormen. Zo dient opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake te zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754). Te dezen toont verzoeker dergelijke onmogelijkheid niet aan. Hij beperkt zich tot de blote bewering dat geen enkele van zijn kinderen in Afghanistan voor hem kunnen zorgen. Verder dient te worden aangestipt dat zo er al sprake zou zijn van een scheiding, het overigens een tijdelijke scheiding betreft, daar de beslissing verzoeker niet belet om op een later tijdstip het land legaal binnen te komen eens voldaan is aan de voorwaarden van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. De tijdelijke (verlengde) scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN